

det ærede Medlem blander sammen, er Confeilspræsidentens eller Regjeringens private Mening om den Sag og saa Motiverne. Der staar ogsaa, at derfor kan Lovforslaget ikke fremmes. Det er selvfølgelig en lapsus calami; thi Meningen dermed maa være, at Lovforslaget ikke kan vedtages, men hvad der skulde være i Veien for at give det en helt anden Skikkelse, saa det blev noget ganske Andet og antiprovisorisk, kan jeg ikke indse. Men alt det er uvæsentligt. Grunden, hvorfor jeg her fraraader Vedtagelsen af Dagsordenen, er, fordi den gjør det uklart, at den provisoriske Lov ikke eksisterer mere, og dernæst, fordi den i Virkeligheden behandler den midlertidige Lov paa en saadan Maade, der vil være i fuldstændig Strid med Forhandlingspolitikken. Det Forslag, det ærede Medlem her har stillet, er i Virkeligheden kun et Forslag til Folkethinget om at vende tilbage til den Politik, vi fulgte her i 1885—86, inden det ærede Medlem selv foreslog at gaa ind paa Forhandlingspolitikken. Men at vende tilbage til den Politikk nu, vilde aabenbart være til saa stor Fortræd og have saa uhyre uheldige Følger for hele Folkethingets Værdighed og for Kampen med det nuværende Ministerium, at jeg ikke tror, at Nogen vil paastaa, at det var forsvarligt at gjøre det, og jeg vil navnlig sige, at jeg havde mindst ventet af det ærede Medlem, der en Gang har erkjendt, at man maatte høre fra denne Politikk i 1885, efter at Forholdene vare forandrede, og ind paa Forhandlingspolitikken, at han nu prøver paa et Skridt, der vil føre os lige rent og fuldt tilbage i Protestpolitikken; det underer mig i allerhøieste Grad.

Jeg vil gjøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem sluttede sin Tale med den mærkverdige Tirade, at ved Afstemningen eller Beslutningen om dette Forslag vilde Skjallet være gjort mellem dem, der vilde Forlig, og dem, der ikke vilde Forlig med dette Ministerium, maa det ærede Medlem undskyldte mig. Det er et Tegn paa, hvor umaadelig smaalig og formalistisk vi kunne se paa en Sag herhjemme, at ved Afstemningen over et Forslags Skjelslaaen, som vi ere enige om at betragte som allerede een Gang ihjelstaaet, og ved Vedtagelsen af en Dagsorden, som vi Alle ere enige om, ikke har anden Følge end, at det derved forfastebe Forslag meget snart efter fremtræder paany som provisorisk Finantslov — skulde der sættes Skjel mellem dem, der vilde Forlig, og dem, der ikke vilde det. Nei, derved sættes der intet Skjel. I den alvorlige politiske Verden sætter man ikke Skjel ved rent juristiske Spidsfindigheder. Det, der gjøres Skjel imellem ved dette For-

slag, hvis der skal gjøres Skjel mellem Noget derved, er mellem Forhandlingspolitikken og den Politikk, det ærede Medlem følger. Det vil ogsaa komme til at vise sig paa ganske andre Punkter, nemlig, om den Forhandling, som her føres i Thinget, skal være en saglig Forhandling, der kræver som en Betingelse for en Finantslov en saadan Underkastelse fra Modstandernes Side under Grundloven, at man kan sige med Klarhed og Utvetydighed, at denne Finantslov, idet den modtages af Regjeringen og Landstinget, bliver et Udtryk for Anerkjendelse af Folkethingets Nei-Net, eller om man vil behandle Finantsloven saaledes, som det ærede Medlem vil, nemlig efter det i Forveien omtalte Ord, at der ikke skal komme Noget ud af Finantsloven, eller maaske, at den skal ændres med det Formaal at tilveiebringe en Finantslov, som ingen Regjering, end ikke en grundlovstro Regjering kan bruge. Skjellet er: Skiforhandling eller virkelig Forhandling, og det ville vi væsentlig faae at se gennem den Maade, hvorpaa Forhandlingen føres, men ikke ved et Lovforslag som dette, der ingen Ting betyder. En Forstjel er der imidlertid her, det skal jeg indrømme. Efter at det ærede Medlem er saadan stillet, at hans Forkastelse ikke vil faae nogen Betydning, kan der maaske være Tale om et andet Skjel, nemlig mellem dem, der behandle Finantsloven med en saadan Følelse af Ansvar, det Ansvar, de have i Kampen mod den nuværende Regjering, og saa dem, der behandle Forslaget med Bevidsthed om, at de rolig kunne vedtage og foretage, hvad de vilde, en Politikk, som muligvis kan forsvares derved, at den ikke fører til nogen Konsekvens. En saadan Politikk vil jeg fraraade Folkethinget at være med til, og navnlig vil jeg fraraade at vedtage denne Dagsorden og tilraade at lade Forslaaget gaa over til anden Behandling og til Udvalg med den Motivering, jeg har givet.

Korsgaard: Jeg har bedt om Ordet, uaftet jeg ikke har erholdt det ærede Medlems Tilladelse til at faae det efter hans Udtalelser forleden Dag. Jeg burde vel have indhentet hans Attest for, at jeg er berettiget til at deltage i Forhandlingen, og at jeg er berettiget til at udtale, hvad jeg vil. Jeg antager dog ikke, det ærede Medlem er Herre over, hvem der skal tage Del i Forhandlingen, men skal kun — benyttende min Net til at føre Ordet i den foreliggende Sag — tillade mig at tage Ordet og gjøre et Par Bemærkninger overfor den Betskendhedsstrøm, vi nu have hørt. Det vilde selvfølgelig være umuligt at følge det ærede Medlem i Enkelthederne,